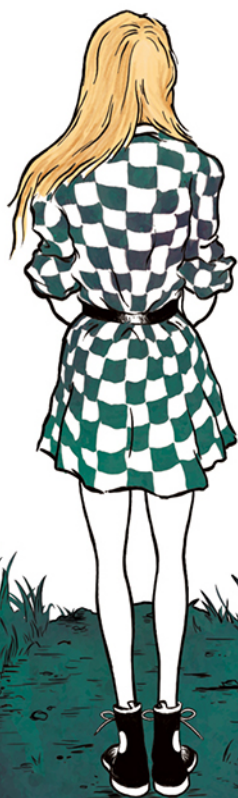

CECELIA AHERN

DÍVKA ZVANÁ
LYRA

Dívka zvaná Lyra

Copyright © 2017 by Cecelia Ahern

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Novotná, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-868-3 (pdf)

Cecelia Ahern

DÍVKA ZVANÁ LYRA

Pro Paulu Pea

„Nepřežívá ten nejsilnější ani nejinteligentnější jedinec svého druhu, ale ten, který se dokáže nejlépe přizpůsobit.“

Připisováno *Charlesi Darwinovi*

PROLOG

Vzdálí se od ostatních. Jejich ustavičné povídání mu v hlavě splývá v otravný, monotónní zvuk. Neví jistě, jestli je to způsobené časovým posunem, nebo ho prostě jenom nezajímá, co se tady děje. Možná obojí. Cítí se být duchem jinde, nepřítomný. A pokud ještě jednou zívne, ona si nebude brát naprosto žádné servítky a okřikne ho.

Nevšimnou si, že se od nich odpojil. Jestli ano, nekomentují to. Nese si s sebou své zvukařské vybavení. Nikdy ho nikde nenechává – nejen kvůli jeho ceně, ale protože už se stalo jeho součástí, je jako jeho třetí ruka. Je těžké, ale už si na jeho váhu zvykl a jaksi podivně ho uklidňuje. Jako by mu bez něj něco chybělo. Běžně chodí, jako kdyby ho nesl ve zvukařské brašně, i když ji zrovna nemá – pravé rameno svěšené trochu dolů. Možná to znamená, že se jako zvukový technik prostě našel, ale pro jeho držení těla to nic dobrého nevěští.

Odkráčí z mýtiny – pryč od netopýří boudy, předmětu konverzace – a jde k lesu. Když dojde až k jeho okraji, ovane ho chladný vzduch.

Je horký červenový den, slunce mu pálí na hlavu a smaží holou kůži na krku. Stín je přívětivý, hejno mušek tu rychle poletuje sem a tam v záblescích slunečních paprsků a vypadá jako nějaký bájný hmyz. Půda pod nohama je měkká a poddajná – vystlaná mechem a vrstvou spadaného listí a jehličí. Už nevidí skupinu lidí, které nechal za sebou. Přestal je vnímat. Plíce se mu teď plní svěží vůní borovice.

Položí si zvukařskou brašnu vedle sebe a mikrofon opře o strom. Protáhne se, s potěšením křupne klouby a uvolní svaly. Svlékne si svetr přes hlavu, přičemž se mu zvedne i tričko a odhalí břicho, a pak si ho uváže kolem pasu. Z dlouhých vlasů si stáhne gumičku a znovu si je sváže do pevnějšího culíku. Užívá si, jak mu vánek chladí ulepený krk. Ve výšce sto dvaceti metrů nad mořem shlíží na Gougane Barra a vidí, jak se hory pokryté stromy táhnou, kam až oko dohlédne. Celé kilometry není vidět ani živáčka. Sto čtyřicet dva hektarů národního parku. Je to tu poklidné, mírumilovné. Na zvuky má cit – za ty roky si ho musel vypěstovat. Naučil se naslouchat tomu, co není okamžitě slyšet. Rozeznává cvrlikání ptáků, šustění a ševelení živočichů pohybujících se všude kolem, hučení traktoru v dálce, stavební práce hluboko v lesích. Je tu klid, ale zároveň také živo. Vdechne čerstvý vzduch a v tu chvíli zaslechne, jak za ním praskne větvička. Překvapeně se otočí.

Za strom se rychle někdo skryje.

„Haló?“ zavolá. Slyší ve svém hlase jistou agresi, protože se cítí být přistižen, zrovna když nebyl ve střehu.

Postava se nehýbe.

„Kdo je tam?“ zeptá se.

Zpoza kmene stromu letmo vykoukne dívka a pak zase zmizí, jako by si s ním hrála na schovávanou. Stane se něco

zvláštního. Přestože najednou ví, že je v bezpečí, rozbuší se mu srdce. Mělo by se přece naopak zklidnit.

Nechá svou brašnu ležet a jde pomalu k ní – křupání větviček a šustění listů prozrazují každý jeho pohyb. Dává si pozor, aby mezi nimi zůstalo dost místa. Strom, za kterým se dívka skrývá, obchází širokým obloukem. Pak ji spatří celou. Je napjatá, připravená se bránit, ale on zvedne do vzduchu ruce s rozevřenými dlaněmi na důkaz, že se vzdává.

Byla by v lese téměř neviditelná, nebýt světlých blond vlasů a zelených očí – těch nejpronikavějších, jaké kdy viděl. Je naprosto uchvácený.

„Ahoj,“ řekne jemně. Nechce ji vylekat. Zdá se být křehká, sotvaže neuteče. Stojí na špičkách a je připravená kdykoli prchnout, a tak si dává pozor, aby neudělal nějaký neuvážený pohyb. Přestane se hýbat, nohy má jako přibité k zemi, dlaně rozevřené, jako by nadnášel vzduch. Nebo je to možná vzduch, který nadnáší jeho.

Dívka se usměje.

Kletba je vržena.

Je jako mytická bytost. Sotva jde poznat, kde strom začíná a ona končí. Listy, které jim nad hlavou tvoří klenbu, povívají ve větru, a jí se tak na obličejích míhají sluneční paprsky. Vidí se poprvé – dva naprostí cizinci neschopní odtrhnout od sebe oči. V tomto okamžiku se jeho život rozdělí na to, kým byl, než ji potkal, a kým se stane potom.

ČÁST 1

Jednou z nejkrásnějších, nejvzácnějších a nejspíš nejchytřejších bytostí na celém světě je tento jedinečný umělec, lyrochvost nádherný... Tento pták je nesmírně plachý a téměř nepolapitelný... je mu přisuzována vysoká inteligence. To, že žije v horách, ho vystihuje jen zčásti. Jistě, je to horské stvoření, ale nedá se říct, že by byl obyvatelem vysokých pohoří... Má velmi mlsný jazýček a jeho konstituce ho značně omezuje, takže se i v těchto krásných horách vyskytuje jen zřídka a byla by ztráta času ho někde hledat. Zjeví se jen ve chvílích naprosté nádhery a majestátnosti.

Ambrose Pratt, *The Lore of the Lyrebird*

I

Toho rána

„Jsi si jistá, že bys měla řídit?“

„Ano,“ odpoví Bo.

„Jsi si jistý, že by měla řídit?“ zopakuje Rachel, ale tentokrát se ptá Solomona.

„Ano,“ odpoví znovu Bo.

„Existuje nějaká šance, že bys přestala psát smsky, když řídíš? Moje žena je v pokročilém stadiu těhotenství, ráda bych se setkala se svým prvorozeným,“ oboří se Rachel.

„Nepíšu smsky, kontroluju maily.“

„Tak to potom jo,“ odvětlí Rachel. Poté obrátí oči v sloup a pohlédne z okénka na ubíhající krajinu. „Jedeš moc rychle. A posloucháš zprávy. A z časového posunu jsi kurevsky unavená.“

„Zapni si pás, jestli se bojíš.“

„To mě vážně uklidní,“ mumlá si Rachel, ale pás si přesto zacvakne. Raději by seděla za spolujezdcem, odkud by

mohla lépe sledovat, jak Bo řídí, ale Solomon si posunul sedadlo příliš dozadu, takže se tam nevejde.

„A nemám pásmovou nemoc,“ řekne Bo a konečně odloží telefon. Rachel se alespoň trochu uleví. Čeká, že uvidí, jak Bo vrátí obě ruce na volant, ale ta raději zaměří svou pozornost na rádio a začne projíždět stanice. „Hudba, hudba, hudba, proč už nikdo nemluví?“ mručí.

„Protože svět taky někdy musí zavřít hubu,“ odpoví Rachel. „A jestli ne ty, tak *on* tedy rozhodně pásmovou nemoc má. Ani neví, kde je.“

Solomon ospale otevře oči, aby je vzal obě na vědomí. „Jsem vzhůru,“ pronese líně, „to já jenom...“ Cítí, jak se mu víčka zase zavírají.

„No jo, já vím, prostě se nemůžeš dívat na to, jak Bo řídí. Je mi to jasné,“ odvětví Rachel.

Bylo sotva půl šesté ráno, když přistáli po šestihodinovém letu z Bostonu. Na letišti si koupili snídani, vyzvedli auto a vzápětí i Rachel. A pak rovnou vyrazili do tří sta kilometrů vzdáleného County Corku na jihozápadě Irska. Solomon většinu letu prospal, ale stejně mu to nestačilo. Kdykoli otevřel oči, viděl, že Bo naopak tráví každou vteřinu sledováním dokumentů, které jim během letu pouštěli.

Někteří lidé o sobě ze srandy říkají, že žijí jen ze vzduchu. Solomon je přesvědčený, že Bo žije čistě a pouze z informací. Vstřebává je astronomickou rychlostí – neustále po nich dychtí a vyhledává je, stále něco čte, poslouchá, pořád se ptá – takže jí na jídlo zůstává jen velmi málo prostoru. Jí jen sporadicky – živí ji informace, ale nikdy ji nezasytí. Její touha po vědění a hlad po informacích nejsou nikdy uspokojeny.

Solomon a Bo žijí v Dublinu, ale do Bostonu letěli převzít cenu za dokument *Bratři Toolinovi*, který Bo natočila

a který na výročních cenách irských reportérů v Bostonu získal ocenění Významný příspěvek filmové a televizní tvorbě. Toho roku to byla již dvanáctá cena, kterou dostali – po řadě dalších, jimiž byli oceněni.

Před třemi lety strávili rok filmováním dvojčat, Joea a Toma Toolinových, kterým v té době bylo sedmasedmdesát let. Byli to farmáři, kteří žili v odlehlé části Corku, západně od Macroomu. Bo na jejich příběh narazila, když hledala námět na nový projekt, a oni okamžitě uchvátili její srdce, mysl a následně i život. Tito bratři spolu žili a pracovali od malička – ani jeden z nich nikdy neměl milostný poměr se ženou nebo něco podobného. Od narození žili na farmě, kde pracovali nejdříve se svým otcem, a když pak zemřel, usedlost po něm převzali. Pracovali v drsných podmínkách a žili prostým způsobem v domě s kamennými podlahami, spali v manželské posteli a kromě rádia neměli nic, čím by se bavili. Jen málokdy svůj pozemek opouštěli. Každý týden k nim jezdila jedna místní žena, která jim vozila nákup a uklízela dům. Vztah mezi bratry i jejich pohled na život chytily za srdce diváky i filmový štáb, protože ačkoli to byli prostí muži, měli v sobě upřímnou a jasnou životní moudrost.

Bo tento dokument vytvořila a režírovala pod svou produkční společností s názvem Mouth to Mouth productions, Solomon se staral o zvuk a Rachel natáčela. Pracovali spolu posledních pět let – od dokumentu *Stvoření v hábitech*, který se zabýval klesajícím počtem jeptišek v Irsku. Poslední dva roky spolu Bo a Solomon chodili, konkrétně od soukromé oslavy promítání tohoto dokumentu. *Bratři Toolinovi* byli sice jejich pátý počín, ale byl to jejich první dokument, který se dočkal většího úspěchu. Letos procestovali svět křížem krážem – jezdili

z jednoho filmového festivalu na druhý, přebírali všechny možné ceny, až Bo vypilovala svou děkovnou řeč k dokonalosti.

Ted' jsou opět na cestě k farmě dvojčat Toolinových, která je jim tak známá. Ne však proto, aby s bratry oslavili své současné úspěchy. Přijeli na pohřeb Toma Toolina – mladšího z bratrů, byť jen o dvě minuty.

„Můžeme se zastavit někde na jídlo?“ zeptá se Rachel.

„Není potřeba.“ Bo se dost nebezpečně sehne k podlaze na straně spolujezdce, jednu ruku má pořád na volantu, když auto mírně sjede ke krajnici.

„Proboha,“ vydechne Rachel, která se na to nemůže dívat.

Vytáhne tři energetické tyčinky a jednu po ní hodí. „Oběd,“ otevře obal zuby a ukousne si. Kouše bojovně, jako by to byla pilulka, kterou musí spolknout. Jídlo jako palivo, ne jako požitek.

„Ty nejsi člověk, víš to vůbec?“ povzdechne si Rachel, rozbalí svou tyčinku a zklamaně ji zkoumá. „Jsi příšera.“

„Ale je to moje malá nelidská příšera,“ řekne omámeně Solomon a natáhne se po Bo, aby ji štípl do stehna.

Ta se zašklebí.

„Byla jsem radši, když jste spolu vy dva nešukali,“ řekne Rachel a odvrátí pohled. „Býval jsi na mé straně.“

„Pořád je na tvé straně,“ odvětlí Bo žertovným tónem, ale vlastně to myslí vážně.

Solomon si toho rýpání nevšímá.

„Pokud jsme přijeli projevit upřímnou soustrast chudáku Joeovi, proč jsi mě přinutila sbalit si všechn vercajk?“ ptá se Rachel s pusou plnou oříšků a rozinek. Moc dobře ví proč, ale má náladu to tady ještě trochu rozvířit. V tomhle byli Bo a Solomon srandovní – nikdy nebyli tak úplně vyrovnaný pár – nechali se snadno vytočit.

Solomon doširoka otevře oči a zkoumá svou přítelkyni. Dva roky jsou spolu ve vztahu, pět let profesionálně, a on v ní dokáže číst jako v otevřené knize.

„Ty si vážně myslíš, že Bo jede na pohřeb z čistě srdečních pohnutek?“ škádlí ji. „Světoznámí režiséři ověnění tucty cen musí *neustále* vyhledávat příběhy.“

„To už zní přesvědčivěji,“ přikývne Rachel.

„Já přece nemám srdce z kamene,“ brání se Bo. „Během letu jsem si ten dokument znovu pustila. Vzpomínáte si, kdo pronesl poslední slova? Tom. Řekl: ‚Každý den, kdy můžete vstát z postele, je dobrý den.‘ Mám kvůli Joeovi zlomené srdce.“

„Nebo aspoň naštipnuté,“ utahuje si z ní lehce Rachel.

„Co bude Joe dělat?“ pokračuje Bo a vůbec si Rachel nevšímá. „S kým si bude povídat? Nezapomene se najíst? Tom byl ten, kdo měl na starosti zásobování jídlem a vaření.“

„Polévka z plechovky, fazole s chlebem a čaj s toastem, to není zrovna vaření. Řekla bych, že tohohle se snadno ujme i Joe,“ usměje se Rachel při vzpomínce na ty dva, jak během zimních odpolední, kdy se už dávno setmělo, sedí u stolu a hází do sebe ztvrdlý chléb s vodovou polévkou.

„Pro Bo je to menu o třech chodech,“ dobírá si ji Solomon.

„Jen si představte, jak osamělý život teď povede. Obzvláště tam v horách, uprostřed šedivé zimy, kdy týden i déle nespátí ani živáčka,“ přemítá Bo.

Chvilí všichni mlčí a hloubají nad Joeovým osudem. Poznali ho lépe než většina lidí. On a Tom je vpustili do svých životů a zodpověděli každou jejich otázku.

Během natáčení Solomon často přemýšlel, jak by tihle bratři mohli jeden bez druhého vůbec fungovat. Kromě

cesty na trh a ošetření ovcí jen málokdy opouštěli farmu. O domácí záležitosti se jim starala hospodyně. Pro ně to byla spíš nepříjemnost než nutnost. Jídla se odbývala v rychlosti a beze slova – prostě do sebe naházeli, co bylo na talíři, a zase se vrátili ke své práci. Byli jedno tělo a jedna duše, dokončovali za sebe věty, pohybovali se kolem sebe s takovou důvěrností, až to vypadalo jako tanec, ačkoli ne zrovna elegantní. Spíš ho prostě postupem času vypilovali, aniž by si to uvědomovali, aniž by to zamýšleli. Ale i když nebyl půvabný a ladný, anebo možná právě proto, bylo krásné ho sledovat – nemohli jste od nich odtrhnout oči.

Vždycky to byl Joe a Tom, nikdy ne Tom a Joe. Joe byl o dvě minuty starší. Byli si podobní jako vejce vejci a snadno jste si je spletli, ale povahově se lišili. Krajíně kolem sebe dávali zvláštní smysl, který předtím neměla.

Prohodili mezi sebou jen pár slov, nebylo třeba nic vysvětlovat či popisovat. Jejich dorozumívání se zakládalo na zvucích, které pro ně měly význam, pokývnutích hlavou, mávnutích rukou, tu a tam pár slov. Filmařům chvíli trvalo, než pochopili, co si to právě sdělili. Bratři na sebe byli tak napojení, že dokázali vycítit náladu, obavy i strachy toho druhého. Pokaždé věděli, co si ten druhý myslí, a vůbec nad krásou tohoto zvláštního pouta nepřemýšleli. Bo je svým věčným zkoumáním častokrát pěkně rozhodila. Život je, jaký je. Věci jsou takové, jaké jsou. Nemá smysl je rozebírat – snažit se změnit něco, co nejde, nebo pochopit něco, čemu se nedá rozumět.

„Nechtěli nikoho jiného, protože měli sebe navzájem a naprosto si vystačili,“ řekne Bo a zopakuje tak větu, kterou už tisíckrát pronesla při uvádění svého dokumentu. Přesto každé slovo pořád myslí naprosto upřímně. „Já že se honím za příběhem?“ zeptá se Bo. „Jo, do prdele, jo.“

Rachel hodí prázdný obal od své tyčinky Bo přes rameno.
Solomon se uchechtne a zavře oči. „Tak jsme zase v tom.“

2

„Páni,“ řekne Bo, když se auto dokodrcá ke kostelu a jeho nádhernému okolí. „Jsme tady brzy. Rachel, můžeš si nachystat kameru?“

Solomon se napřímí, tohle ho zcela probralo. „Bo, nebudeme přece točit pohřeb. To nemůžeme.“

„Proč ne?“ podívá se mu odhodlaně do očí.

„Nemáš svolení.“

Bo se rozhlédne. „Od koho? Toto není soukromý pozemek.“

„Fajn, jdu na vzduch,“ prohlásí Rachel a vystoupí z auta, aby se vyhnula jejich další hádce. Bo nemá bouřlivý vztah jen se Solomonem, ale s každým, s kým má co do činění. Je naprosto umíněná, rozdmýchá hádku i s těmi nejklidnějšími lidmi. Jako by to snad byl jediný způsob komunikace, který zná, nebo jako by získávala nové informace tak, že všechno dožene k vášnivé diskuzi. Nedělá to proto, že by se ve sporech nějak vyžívala. Potřebuje dialog, aby zjistila, jak jiní lidé přemýšlejí. Nedokáže se na ně napojit, jako to dělá většina lidí. Ačkoli je citlivá, více vnímá

příběhy ostatních a je jí jedno, jakým způsobem se k nim dopravuje. A jak už za tu dobu Solomon mnohokrát zjistil, málokdy se mylí. Někdy musíte lidi dostat do trapných či nepříjemných situací. Někdy svět potřebuje lidi jako Bo, aby posunuli hranice. Aby se jim druzí otevřeli a podělili se o svůj příběh. Jenže je důležité trefit správný okamžik, a to se Bo ne vždycky daří.

„Nezeptala ses *Joera*, jestli můžeš natáčet,“ vysvětluje jí Solomon.

„Zeptám se ho, jakmile dorazí.“

„Nemůžeš se ho zeptat těsně před pohřbem jeho bratra. To je necitlivé.“

Zadívá se na něj a Solomon z jejího pohledu čte, jak jí to v hlavě šrotuje.

„Třeba s námi udělají rozhovor někteří účastníci pohřbu poté, co obřad skončí, a poví nám o Tomovi něco, co jsme nevěděli. Možná vyjádří svůj názor na to, jak teď podle nich bude Joe dál žít. A kdo ví? Třeba s námi bude chtít mluvit i Joe. Zajímalo by mě, jaký je jeho život teď nebo jaký bude.“ Zatímco ze sebe toto všechno chrlí, otáčí se dokola a prohlíží si scénérii ze všech možných úhlů.

„Osamělý a kurva mizerný, řekl bych,“ zasyčí Solomon, který už ztrácí nervy, a vystoupí z auta.

Zaraženě se na něj podívá a zavolá za ním. „A pak ti seženeme nějaké jídlo. Abys mi neukouzl hlavu.“

„Projev trochu soucitu, Bo.“

„Kdyby mi to bylo jedno, nebyla bych tady.“

Prohlédne si ji, pak usoudí, že tuhle hádku stejně nemůže vyhrát, a tak si protáhne nohy a rozhlédne se kolem.

Gougane Barra leží na západě Macroomu, v hrabství Cork. Irské jméno *Guagán Barra* znamená „skála Barra“ a pochází od svatého Finbara, který v šestém století postavil

na ostrově u nedalekého jezera klášter. Katolické učení svatého Finbara bylo díky své izolované poloze oblíbené především v době platnosti trestního zákona, který katolíky pronásledoval. Dnes je to zase oblíbené místo pro svatby, a to díky svému okouzlujícímu okolí. Solomon si není jistý, proč Joe vybral právě tuto kapli – určitě nesleduje současné trendy ani se nezajímá o romantické prostředí. Farma Toolinových je odtud dost daleko, jistě musí spadat pod nějakou farnost, ale Solomon neví přesně, pod kterou. Ví jen, že bratři Toolinovi nebyli věřící. Pro jejich generaci celkem nezvyklá věc, ale oni to také byli dost neobyčejní muži.

Sice podle něj není správné zpovídat Joea v den bratrova pohřbu, ale sám pro něj má pár otázek, které by chtěl zodpovědět. I když ho Bo někdy štve tím, jak překračuje hranice, vždycky z toho něco vytěží i on.

Solomon vykročí, aby taky něco zaznamenal. Tu a tam Bo ukáže na místo, úhel nebo věc, kterou má Rachel zachytit, ale většinou je oba nechává, aby se svými nástroji dělali to, co umí nejlépe. To se Solomonovi na práci s Bo líbí. Podobně jako bratři Toolinovi i Bo, Solomon a Rachel moc dobře ví, jak který člen týmu rád pracuje, a navzájem si k tomu dopřávají dostatek prostoru. Solomon si na takové práci cení svobody, která mu u jiných zakázek – jež bere, jen aby měl z čeho platit účty – chybí. Zimu strávil natáčením neobvyklých částí těla pro televizní pořad *Groteskní těla* a léto pak natáčením *Tloušťků ve fitku*. To z něj vysávalo život. Je za tyhle dokumenty s Bo vděčný, za její zvědavost. Co mu na ní vadí, jsou ty samé vlastnosti, které mu zároveň pomáhají osvobodit se od všední, každodenní práce.

Hodinu před natáčením dorazil pohřební vůz a hned za ním osmdesátiletý Joe za volantem land roveru. Joe vystoupí z džípu. Má na sobě stejný tmavě hnědý oblek,

svetr a košili, jaké na něm viděli už stokrát. Místo holínek má polobotky. I za tohoto slunného dne je oblečený stejně, jako by byl uprostřed zimy, možná jen o jednu skrytou vrstvu méně. Hlavu mu pokrývá tvídová čepice.

Bo k němu okamžitě vyrazí. Rachel a Solomon ji následují.

„Joe,“ řekne Bo, natáhne se k němu a potřese mu rukou. Objetí by na něj bylo moc – fyzický kontakt mu není zrovna příjemný. „Je mi to moc líto.“

„Nemuseli jste jezdit,“ řekne překvapeně a po všech třech se rozhlédne. „Nebyli jste náhodou v Americe, když jsem vám to oznamoval?“ zeptá se, jako by byli z jiné planety.

„Ano, ale okamžitě jsme se vrátili domů, abychom tu mohli být pro tebe. Můžeme natáčet, Joe? Nebude ti to vadit? Lidé, kteří sledovali váš příběh, by rádi věděli, jak se ti teď daří.“

Solomonovi z Boiny kuráže zatrne, ale zároveň ho pobaví její odvaha a pozoruhodná a ojedinělá upřímnost.

„Klidně si posлуžte,“ řekne Joe a přezíravě mávne rukou, jako by mu to bylo naprosto jedno.

„Můžeme si pak promluvit, Joe? Je v plánu nějaké posezení? Čaj, sendviče, něco takového?“

„Pohřeb a hotovo. Žádný velký humbuk. Potom zpátky do práce, teď přece pracuji za dva.“

Joe má smutné a unavené oči, lemované tmavými kruhy. Rakev vynesou z auta a položí ji na vozík hřbitovních zřízenců. Včetně filmového štábu je v kostele devět lidí.

Pohřeb je krátký a věčný – kněz přečte chvalořečení, ve kterém zmíní Tomovu pracovní morálku, lásku k zemi, k dávno zesnulým rodičům a blízký vztah s bratrem. Stoicky klidný Joe se pohne jenom ve chvíli, kdy Tomovu rakev spouštějí do hrobu. Smekne při tom čepici. Pak si ji znovu

nasadí na hlavu a odkráčí k džípu. Solomon mu skoro čte myšlenky: „Tak to by bylo.“

Po pohřbu se Bo pokouší udělat rozhovor s hospodyní Bridget, i když označení hospodyně je trochu nadnesené, protože jen vozí jídlo a vymetá pavučiny z jejich vlhkého domu. Nechce se podívat do kamery ze strachu, že by jí snad mohla vybuchnout do obličeje. Zaujme obranný postoj, jako by každá otázka byla obviněním. Místní policista Jimmy, obchodník s krmivem pro zvířata i farmář ze sousedství, jehož ovce se dělí o pastvu s Toolinovými, ti všichni rozhovor odmítli.

Na farmu Toolinových je to třicet minut jízdy, je to tam daleko z jakéhokoli místa, pozemek se nachází hluboko v srdci hor.

„Jsou v domě Toolinových nějaké knihy?“ zeptá se zničehonic Bo. Dělá to často – jak si tak skládá v hlavě různé kousky informací dohromady, najednou vyhrkne nesouvisající otázky a myšlenky, aby pak vypověděla jeden celistvý příběh.

„Nemám ponětí,“ řekne Solomon a podívá se na Rachel, která z nich má rozhodně nejlepší fotografickou paměť.

Rachel se na chvíli zamyslí. „V kuchyni ne.“ Je potichu, když si vybavuje další části domu. „V ložnici taky ne. Rozhodně ne v otevřených policích. Mají noční stolky se zásuvkou, tak možná tam.“

„Ale nikde jinde.“

„Ne,“ zamítne rezolutně Rachel.

„Proč se ptáš?“ podiví se Solomon.

„Bridget. Řekla, že Tom byl ‚zanícený čtenář‘.“ Zamračí se. „Na čtenáře bych ho netipovala.“

„Podle mě nemůžeš poznat, jestli někdo je, nebo není čtenář, jen podle toho, že se na něj podíváš.“

„Čtenáři určitě vždycky nosí brýle,“ vtipkuje Rachel.

„Tom se o knihách nikdy nezmínil. Celý rok jsme s nimi žili podle jejich kompletního harmonogramu. Nikdy jsem ho číst neviděla, dokonce ani držet knihu. Nečetli ani noviny. Jenom poslouchali rádio. Předpověď počasí, sport, někdy zprávy a pak šli spát. Žádné čtení.“

„Možná si to Bridget vymyslela. Před kamerou byla dost nervózní,“ vysvětluje Solomon.

„Mluvila dost konkrétně o tom, jak mu kupuje knihy v antikvariátech a ve výprodejích charity. Věřím, že je kupovala, jenom nemůžu přijít na to, proč jsme v domě nikdy neviděli jedinou knihu nebo důkaz, že by něco četli. Tomu bych ráda přišla na kloub. Co Tom rád četl? Proč? A pokud četl, bylo to tajemství?“

„To nevím,“ odpoví Solomon a zívne. Nikdy moc nechápal, proč se Bo pitvá v takových detailech, a zvláště ne teď, když se zase začaly ozývat únava a hlad. „Lidé říkají zvláštní věci, když jim do obličeje míří kamera. Co si o tom myslíš ty, Rachel?“

Rachel je potichu. Přemýšlí o tom víc než Solomon. „No, teď už rozhodně nic nechte,“ odpoví.

Konečně dorazili na farmu Toolinových, která jim byla víc než důvěrně známá. Strávili tady spoustu temných rán a nocí, za prudkého deště, když se toulali po této zrádné zemi. Bratři si práci rozdělili. Jakožto chovatelé ovcí v horách si hned od začátku stanovili, co kdo bude dělat, a u toho také zůstali. Byla to těžká dřina za malý výdělek, ale po smrti otce ke svým přiděleným rolím tak nějak přilnuli.

„Řekni nám, co se stalo, Joe,“ pobídně ho Bo jemně.

Bo a Joe sedí v kuchyni na jediných dvou židlích u plastového stolu. Je to hlavní místnost domu a nachází se zde

starý elektrický sporák, z jehož čtyř plotýnek funguje jen jedna. I za tohoto počasí je tu zima a vlhko. Ve zdi se nachází jediná zásuvka, na kterou je napojeno veškeré vybavení kuchyně: elektrický sporák, rádio, konvice a elektrické topení. Je v podstatě jen otázkou času, kdy dojde k nějakému neštěstí. Hukot topení – to je Solomonův úhlavní nepřítel, co se zvuku týče. Místnost – a vlastně celý dům – je kvůli dvěma border koliím, které tu žijí, cítit po psech. Mossie a Ring. Obě zvířata dostala jména po hráčích kopané, kteří se jmenovali Mossie O’Riordan a Christy Ring. Velkou měrou dopomohli k vítězství Corku ve finále celého Irska v roce 1952. Byla to jedna z mála událostí – jeden z hrstky zájmů kromě farmaření – kvůli které jeli chlapci se svým otcem do Dublinu.

Joe sedí na dřevěné židli. Je tichý, lokty mu spočívají na opěradlech, ruce má sevřené před žaludkem. „Bylo pondělí. Bridget se tu stavila s jídlem. Tom ho měl uklidit. Já jsem šel ven. Vrátil jsem se na svačinu a našel ho tady na podlaze. Hned jsem věděl, že je mrtvý.“

„Co jsi udělal?“

„Uklidil jsem jídlo. Ještě to nestihl, takže musel umřít krátce po mém odchodu. Srdeční příhoda. Pak jsem zavolal...“ pokyne hlavou k telefonu na zdi.

„Nejdřív jsi uklidil jídlo?“ zeptá se Bo.

„Jo.“

„Komu jsi volal?“

„Jimmymu. Na stanici.“

„Pamatuješ si, co jsi mu řekl?“

„To už nevím. Asi že Tom je mrtvý, řekl bych.“

Ticho.

Joe si vzpomene, že je před kamerou – vybaví se mu rada, kterou mu před třemi lety dala Bo, aby pořád mluvil,

aby to byl on, kdo vypráví příběh. „Jimmy řekl, že stejně bude muset zavolat sanitku, i když jsem věděl, že už mu nic nepomůže. Potom přijel sem. Dali jsme si šálek čaje, zatímco jsme na ně čekali.“

„A Tom ležel pořád na podlaze?“

„Jistě, kam bych ho přesouval?“

„Nikam, pochopitelně,“ usměje se plaše Bo. „Řekl jsi něco Tomovi? Když jsi čekal na Jimmyho a sanitku?“

„Jestli jsem mu něco řekl?“ podiví se, jako by se zbláznila. „Vždyť byl mrtvý! Studený jako kámen. Proč bych mu něco říkal?“

„Možná ses s ním chtěl rozloučit nebo tak něco. Lidé to někdy dělají.“

„Aha,“ řekne pohrdavě, odvrátí zrak a přemýšlí o něčem jiném. Možná o rozloučení, o které přišel, možná o jiných rozloučeních, která už zažil. Anebo třeba o ovcích, které potřebovaly podojit, či o papírech, které měl vyplnit.

„Proč sis pro dnešek vybral ten kostel?“

„Brali se tam máma s tátou,“ odpoví.

„Přál si Tom, aby tam proběhl jeho pohřeb?“

„To mi nikdy neřekl.“

„Nikdy jste nemluvili o svých plánech? Co byste si přáli?“

„Ne. Věděli jsme, že budeme pohřbeni s mámou a tátou. Na tu kapli si vzpomněla Bridget. Byl to skvělý nápad.“

„Budeš v pořádku, Joe?“ zeptá se jemně Bo s upřímným zájmem.

„Budu muset, nebo snad ne?“ plaše se usměje a vypadá přitom jako kluk.

„Myslíš, že ti tady v okolí někdo pomůže?“

„Jimmyho syn. Už je to domluvené. Když to bude zapotřebí, bude dělat různé věci. Nakládání, těžkou práci. Prodej na trhu.“

„A co Tomovy povinnosti?“

„Ty asi budu muset plnit já, co?“ poposedne na židli.
„Nikdo jiný už tu nezbývá.“

Joea i Toma Boiny otázky vždycky bavily. Ptala se na věci, na které byly zcela zjevné odpovědi. Necháпали, proč všechno tolik pitvá a analyzuje, když jim bylo všechno vždycky jasné. Proč se na něco ptát, když je řešení naprosto jasné? Proč se vůbec snažit hledat jiné řešení?

„Budeš si muset promluvit s Bridget. Dát jí nákupní seznam. Uvařit,“ připomíná mu Bo.

Při té poznámce se Joe zdá být podrážděný. V péči o domácnost se nikdy zrovna nevyžíval, to bylo Tomovo území. Ne snad že by to Toma dvakrát bavilo. Jenom věděl, že kdyby měl čekat, až se o jídlo postará jeho bratr, zemřel by hlady.

„Četl si Tom rád?“ zeptá se Bo.

„Cože?“ podiví se. „Nejsem si jistý, jestli Tom v životě něco přečetl. Od školy tedy rozhodně ne. Možná tak sportovní rubriku, když Bridget přinesla noviny.“

Solomon stojí opodál a cítí, jak je Bo vzrušená – narovná se a chystá se skočit po tom, co se tu před ní odkrylo.

„Když jsi v pondělí uklízel nákup, nebylo tam něco neobvyklého?“

„Ne.“

Bo si uvědomí, že jí Joe možná nerozumí, a tak se zeptá ještě jednou, ale jinak: „Nebylo v něm něco jiného?“

V tu chvíli se na ni podívá, jako by se o něčem rozhodoval. „Bylo tam až moc jídla, to je pravda.“

„Moc?“

„Dva bochníky chleba. Dvě šunky a dva sýry a co já vím, co ještě.“

„Nějaké knihy?“

Znovu se na ni podívá. Zase ten stejný pohled. Probudila v něm zájem. „Jedna.“

„Můžu se na ni podívat?“

Zvedne se a ze šuplíku v kuchyni vytáhne knihu v měkkých deskách. „Tady je. Chtěl jsem ji vrátit Bridget – myslel jsem, že je její, stejně jako ty ostatní věci.“

Bo ji zkoumá. Ohmataná detektivka, kterou Bridget odněkud vytáhla. Otevře ji v naději, že najde věnování, ale nic tam není. „Podle tebe ji nepřinesla Tomovi?“

„Jistěže ne, proč by taky? A pokud jo, pak neměl nemocné jenom srdce.“ Toto říká přímo do kamery a pochechtává se.

Bo si nechá knihu u sebe. „Vraťme se k Tomovým povinnostem. Co všechno teď na farmě musíš dělat?“

„To, co vždycky.“ Jako by se nad tím poprvé zamyslel – nad všemi těmi věcmi, které Tom během dne dělal a na které on nikdy ani nepomyslel. Nad věcmi, které večer probírali. „Staral se o studnu u netopýří boudy. Nebyl jsem tam už roky. Budu se tam nejspíš muset porozhlédnout.“

„Nikdy předtím ses o netopýří boudě nezmínil,“ řekne Bo. „Můžeš nás tam vzít?“

Všichni čtyři a jeden ze psů nastoupí do Joeova džípu. Veze je po kamenitých cestách, které se zdají být nebezpečné i v tomto ročním období, natož pak v zimě, když je led a mrazivé počasí. Osmdesátiletý člověk to tady nemůže zvládnout sám. I dva osmdesátníci měli co dělat. Bo doufá, že Jimmyho syn je schopný a statný mladík, který udělá víc, než o kolik ho Joe poprosí, protože Joe si o pomoc zrovna moc říkat neumí.

Cestu jim zatarasí zrezivělá ohrada. Solomon vyskočí z auta, aby ji otevřel. Pak musí běžet, aby zase stihl nastoupit. Joe zaparkuje na mýtině u lesa a Solomon si posbírá

své věci. Zbytek cesty už musí pěšky. Pes Mossie uhání před nimi.

„Je tu špatná půda. Nikdy se s tím nedalo nic udělat, ale stejně jsme si to tady nechali,“ povídá jim Joe. „Ve třicátých letech tady táta vysázel smrky sitka a pokroucené borovice. Ty vydrží i ve špatné zemi a odolají silnému větru. Je toho asi dvacet akrů. Vidíte odtud národní park Gougane Barra.“

Dojdou na mýtinu s boudou, která kdysi bývala bílá, ale časem vybledla. Pod vrstvou barvy je vidět tmavý beton. Okna jsou zabeďněná. I za takového krásného dne působí bouda bezútěšně – strohá stavba je jaksi v rozporu s překrásným okolím.

„To je netopýří bouda,“ vysvětluje Joe. „Jsou jich tady stovky. Jako kluci jsme si tady hrávali,“ zašklebí se. „Navzájem jsme se vybízeli, aby šel ten druhý dovnitř, zamkl dveře a počítal, jak to dlouho vydrží.“

„Kdy jsi tady byl naposledy?“ zeptá se Bo.

„No, to už je dvacet let, možná i víc.“

„Jak často to tady Tom kontroloval?“ pokračuje Bo.

„Jednou, dvakrát týdně, aby se ujistil, že studna není znečištěná. Je tamhle, za boudou.“

„Když na této půdě nemůžete nic vydělat, proč jste ji neprodali?“

„Když táta zemřel, byla půda na prodej. Nějaký chlapík z Dublinu si tady chtěl postavit dům, ale nesměl by nic udělat s touhle boudou. Ochránci přírody,“ nakrčí znechuceně nos, „podle nich jsou netopýři vzácní. Nemohl boudu zbořit ani stavět vedle ní, protože by tím netopýřům narušil dráhy letu, a tak bylo po všem. Pak jsme to stáhli z prodeje. Mossie!“ volá Joe na psa, který se mu ztratil z dohledu.

Přestanou natáčet. Rachel se přesune blíž k netopýří boudě. Přitiskne obličej k oknům, aby skrz praskliny ve

dřevě viděla dovnitř. Bo si všimne, že se Solomon vzdaluje, zvukařské vybavení pořád při sobě, a míří k lesu. Snad zaslechl něco zajímavého, co by se dalo natočit. Nechá ho tedy jít. I kdyby tam šel bezdůvodně, Bo ví, že ho i s Rachel vzbudila brzy ráno a táhla je sem prakticky bez jídla. A oni na rozdíl od ní bez jídla fungovat neumějí, takže už u nich začínala pociťovat určité podráždění. Proto ho na chvíli nechá samotného.

„Kde je ta studna?“

„Támhle. Za netopýří boudou.“

„Nevadilo by ti, kdybychom tě natočili, jak ji kontroluješ?“ zeptá se.

Joe k ní vyše jakési zahuhňání, kterým jí vždycky dává najevo, že udělá, co bude Bo chtít – že je mu to jedno, i když mu to připadá divné.

Zatímco si Rachel a Joe povídají o netopýrech – Rachel se dokáže bavit prakticky o čemkoli – Bo se trochu porozhlédne kolem a obejde netopýří boudu. Za ní stojí sešlá chata, zvenčí se zdá být ve stejném stavu jako netopýří bouda – bílý nátěr už prakticky neexistuje a šedý beton bije mezi vší tou zelení do očí. Kolem chaty čenichá Mossie.

„Kdo tady bydlel?“ zavolá Bo.

„Co?“ zakřičí nazpět Joe, protože ji neslyší.

Bo si chatu pozorně prohlíží. Tenhle domek má okna. Čistá okna.

Joe a Rachel se vydají za ní a zabočí na cestičku k chatě.

„Kdo tady bydlel?“ zopakuje Bo.

„Tátova teta. Ale už je to dávno. Vystěhovala se a obsadili to tady netopýři.“ Znovu se uchechtne. Zavře oči, jak se snaží vzpomenout si na její jméno. „Kitty. Trápili jsme tu ženskou, jak jsme jen mohli. Mlátila nás vařečkou.“

Bo se nepatrně vzdálí směrem k chatě a zkoumá její okolí.

U domku je zeleninový záhon a roste tu také nějaké ovoce. V jednom z oken je váza s lučným kvítím.

„Joe,“ začne Bo, „kdo tady bydlí teď?“

„Nikdo. Možná netopýři,“ zavtipkuje.

„Tak se rozhlédni.“

Joe si začne všímat věcí, které už Bo postřehla. Ovocnou a zeleninovou zahradu, chatu, okna lesknoucí se čistotou, dveře natřené zelenou barvou, zářící víc než cokoli tady v okolí. Je z toho upřímně zmatený. Bo obejde chatu zezadu. Najde tam kozu a dvě slepice.

Srdce jí buší, když zavolá: „Někdo tady bydlí, Joe.“

„Vetřelci? Na mém pozemku?“ odpoví Joe našťavaně. Takovou emoci u Joea Toolina ani jeho bratra Bo za celou dobu nikdy nezpůsobovala.

Ruce má sevřené v pěst, když vyrazí směrem k chatě, jak nejrychleji může. Bo se ho snaží zastavit. Mossie jde za ním.

„Počkej, Joe, neukvapuj se! Seženeme Solomona. Solomone!“ křičí, ale zároveň nechce vyplašit nikoho uvnitř chaty. Bohužel nemá na výběr. „Rachel, toč to.“ Rachel už má ale kameru dávno připravenou.

Zato Joeovi je její dokument ukradený a už sahá po klice dveří. Chystá se je rozrazit, ale pak se zastaví – přece jenom je gentleman. Nejdřív tedy zaklepe.

Bo se zadívá k lesu, kde zmizel Solomon, a poté zase zpátky k chatě. Nejradši by ho teď zabila – neměla ho nechat odejít, to od něj bylo naprosto neprofesionální. Nechala ho jít, protože věděla, že má hlad jako vlk. A jako jeho přítelkyně moc dobře věděla, jaký v takových chvílích dokáže být. Nevrlý, rozladěný a nesoustředěný. Další z nepříjemných stránek, které přináší vztah mezi kolegy. Musíte při svých rozhodnutích brát ohledy na hlad. Se

zvukem se tedy budou muset rozloučit. Aspoň budou mít natočený obraz, zvuk můžou dodat později.

„Opatrně, Joe,“ řekne Rachel. „Nevíme, kdo tam je.“

Z chaty se nikdo neozývá, a tak Joe otevře dveře a vejde dovnitř. Rachel je hned za ním a pak už spěchá Bo.

„Co to sakra...“ Joe stojí uprostřed pokoje, rozhlíží se kolem a škrábe se na hlavě.

Bo rychle ukazuje na jednotlivé věci, které chce, aby Rachel zachytila.

Je to chata o jedné místnosti. U stěny stojí postel, odkud je skrze malé okno vidět zeleninový záhon. Na druhé straně se nachází krb, sporák, který se podobá tomu v Joeově domě, a křeslo, stojící u knihovny. Její čtyři police jsou zaplněné až po okraj a hromádky knih jsou úhledně naskládané i na podlaze kolem.

„Knihy,“ vyhrkne s údivem Bo.

Na podlaze leží půl tuctu ovčích kožešin – jistě proto, aby během krutých zim zahřály studenou kamennou podlahu. V domě totiž evidentně není jiné vytápění než krb. Kožešina je také na posteli a přehozená přes křeslo. Na stolku leží malé rádio.

Z prostoru lze vycítit, že jej obývá žena. Bo si není úplně jistá proč. Určitě k tomu přispívá sklenice s květinami. Sice ve vzduchu není žádná vůně, ale přesto to tu působí žensky, ne jako ve špinavém, rustikálním domě Toma a Joea. Je to tady prostě jiné. Někdo se o tohle místo stará, zabydluje ho. Přes opěradlo židle leží poskládaný růžový svetr. Bo šťouchne loktem do Rachel.

„Neboj, jsem nachystaná,“ kývne Rachel a na čele jí raší krůpěje potu.

„Filmuj dál, hned jsem zpátky,“ řekne Bo a vyběhne z chaty směrem k lesu.

„Solomone!“ křičí z plných plic, protože ví, že tu okolo nejsou žádní sousedi, které by rušila. Vráť se na mýtinu u netopýří boudy a zahlédne ho opodál v lese pod kopcem. Jen tam tak stojí, na něco se dívá a jako by byl v transu. Tašku se zvukařským vybavením má položenou na zemi, mikrofon opřený o strom. Takže dokonce ani nepracuje, to ji tedy vážně vytočí.

„Solomone!“ zařve a on se na ni konečně otočí. „Našli jsme chatu! Někdo tam žije! Vezmi si věci a pojď honem sem!“ Není si jistá, zda její věty dávají smysl – jestli jsou vůbec správně poskládané, prostě jen potřebuje, aby se pohnul z místa. Potřebuje zvuk, potřebuje zachytit příběh.

Jako odpověď však Bo uslyší zvuk, který se nepodobá ničemu, co kdy předtím slyšela.

3

Ten zvuk připomíná skřehotání ptáka nebo něčeho nelidského, ale přitom vychází z člověka – z ženy stojící u stromu.

Bo přiběhne k lesu. Košík blondaté ženy proletí vzduchem a jeho obsah padá na zem. V jejích očích se odráží čirý děs.

„Všechno je v pořádku,“ řekne Solomon s napřaženýma rukama, jak se jí snaží uklidnit. Stojí mezi Bo a tou cizinkou, jako by chtěl zkrotit divokého koně. „Neublížíme ti.“

„Kdo to je?“ zakřičí Bo.

„Zůstaň, kde jsi, Bo,“ odvětí Solomon podrážděně a ani se na ni neotočí.

Pochopitelně ho ignoruje a přijde blíž. Mladá žena znovu vydá nezvyklý zvuk, který tentokrát zní jako švitoření – pokud by švitoření mohlo připomínat štěkání. Je namířené směrem k Bo.

Bo je ohromená úžasem, na tváři se jí objeví fascinovaný úsměv.

„Myslím, že chce, abys ustoupila,“ řekne jí Solomon.

„Dobře, doktore Doolittle, ale nic špatného jsem neprovedla,“ odpoví našťvaně, protože ji Solomon poučuje, co má dělat. „Takže nikam nejdu.“

„Fajn, jenom už nechod' blíž,“ řekne Solomon.

„Sole!“ dívá se na něj šokovaně.

„Hej, hej, všechno je v pořádku!“ říká Solomon dívce a pomalu se k ní přibližuje. Klekne si a začne sbírat ze země květiny a bylinky. Vráti je zpátky do košíku. Dívka přestane cvrlikat, ale očividně je velmi rozrušená. Dívá se střídavě na Solomona a na Bo, oči plné strachu.

„Jmenuji se Bo Healy. Jsem filmová producentka a můj tým je tu se svolením Joea Toolina,“ napřáhne ruku.

Blondatá žena se na její ruku podívá a vydá několik dalších sklíčených zvuků, z nichž žádný nepřipomíná slova.

„Dobrý bože,“ podívá se Bo na Solomona, vytáhne telefon a zavolá Rachel. „Přiď na mýtinu, rychle. Potřebuji kameru.“ Zavěsí. „Nahrávej to,“ naznačuje ústy Solomoni, očima ukazuje na jeho zvukařské vybavení a bojí se pohnout.

Žena ze sebe vydává jeden zvláštní zvuk za druhým a je to ta nejpodivnější věc, co kdy Solomon slyšel. Ani to nezní, jako by to vycházelo z jejího hrdla – je to jako nějaká nahrávka. Je tím tak uchvácený, že se na ni nemůže přestat dívat. Hledá nějaké dráty, ale žádné tam nejsou. Je to skutečné.

Udělá pár kroků ke své zvukařské brašně.

Mezi stromy se s kamerou v ruce objeví Rachel a v jejím závěsu se hrne Joe.

„Co se to tady sakra děje?“ zařve Rachel, ale prudce se zastaví, když to uvidí na vlastní oči.

Mladá žena se na Rachel otočí a začne vydávat zvuk jako autoalarm. Solomon se na to všechno snaží dívat z jejího pohledu. Je obklopená třemi lidmi – cizinci v lese – a musí

jí připadat, že je chycená do pasti. Nemůže se přimět, aby začal natáčet. Není to správné.

Bo vycítí jeho zdráhavost a zasyčí: „Proboha.“ Udělá, co měla udělat hned na začátku – kdyby ji to jen napadlo dřív – a natočí celý výjev na telefon.

Joe je konečně dostihne.

Mladá žena přestane vydávat zvuky a na chvíli se na Joea zadívá. Vypadá, jako by se jí ulevilo.

„Kdo jste?“ zařve Joe, napůl skrytý za stromem. Strach v jeho hlase je zcela zjevný. „Co děláte na mém pozemku?“

Žena znovu zpanikaří a ustoupí mezi stromy.

Solomon je všechny pozoruje. Bo natáčí ženu na telefon, Rachel na ni míří kamerou, Joe zuří.

Solomon je k smrti unavený, potřebuje se najíst.

„Přestaňte!“ zakřičí a všichni ztichnou. „Děsíte ji. Všichni si dejte zpátečku. Nechte ji jít.“

Dívá se na něj.

„Můžeš jít.“

Dál se na něj dívá. Ty zelené oči se na něj upínají.

„Řekla bych, že ti nerozumí,“ oduší Bo a pořád natáčí.

„Jistěže rozumí,“ odsekne Solomon.

„Podle mě neumí mluvit... slovy. Jak se jmenuješ?“ zeptá se Bo.

Mladá žena si otázky nevšímá a dál zírání na Solomona.

„Jmenuje se Laura,“ odpoví Solomon za ni.

Od netopýří boudy se najednou přizene Mossie a hlasitě štěká – chrání své území před vetřelcem. Ale místo aby se zastavil u Joea, běží dál do lesa a míří si to přímo k Lauře.

„Hej, hej, hej, zavolej si ho k sobě, Joe,“ řekne bázlivě Solomon. Má strach, že ji ten pes rozcupuje.

Mossie se však zastaví u jejích nohou, radostně kolem ní běhá, skáče, aby si ho všimla, a líže jí ruce.

Pohladí ho – je jasné, že ti dva si nejsou cizí – ale stále se přitom nervózně dívá po ostatních. Napřáhne ruku k Solomonovi a on na ni zmateně hledí. Myslí si, že se ho chce chytit, a tak se k ní také natáhne, ale ona se usměje a podívá se dolů na košík.

„Ten košík, Sole,“ řekne Bo.

Je mu trapně, když jí ho podává.

Laura pomalu vykročí s Mossiem v závěsu. Všem se snaží vyhnout. Zpočátku je dost váhavá. Když mívá Bo, zavrčí na ni. Dokonale napodobí psí vrčení, které zní tak věrně, jako by ho vydával Mossie. Laura pečlivě zkoumá Joea, ale jakmile se od všech trochu vzdálí, rozběhne se lesem, mine netopýří boudu a zamíří k chatě.

„Máš to?“ ptá se Bo Rachel.

„Jo,“ sundá si kameru z ramene a setře pot z čela. „Nahrála jsem, jak ta blondýna na tebe štěká.“

„Kam běžela?“ zeptá se Solomon.

„Za netopýří boudou je chata,“ vysvětluje Rachel. Bo zaujatě kontroluje videozáznam. Chce se ujistit, že je tam vše zachyceno.

„Ty ji znáš?“ ptá se Solomon Joea. Z toho, co se tu právě odehrálo, je naprosto zmatený. Tělem mu proudí adrenalin a lehce se chvěje.

„Neoprávněně vnikla na soukromý pozemek,“ láteří Joe, ale vztek už z něj pomalu vyprchává.

„Myslíš, že o ní Tom věděl?“ ptá se Bo.

Ta otázka ho přivede do rozpaků. V obličejí se mu vystřídá několik výrazů – od jistoty, zmatení, hněvu, zrady až po pochybnost. Pak následuje smutek. Pokud jeho bratr věděl, že v chatě na jejich pozemku žije tato mladá žena, tajil to před ním. Vychází tak najevo, že mezi bratry, kteří před sebou neměli tajemství, asi jedno přece jen bylo.

„Existuje jen jediný způsob, jak se dopátrat odpovědí,“ řekne Bo, vyhrne si rukávy černé halenky a odhalí bronzově opálené ruce. Slunce ještě pořád praží v plné síle. „Musíme si s tou dívkou promluvit.“

„Není to dívka. Je to žena a jmenuje se Laura,“ řekne Solomon. Sám si není jistý, kde se v něm bere ten vztek. „A vážně pochybuji, že s námi bude chtít mluvit poté, co jsme ji vyděsili k smrti.“

„Nevěděla jsem, že je... že má... no, *postižení*,“ brání se Bo.

„Postižení?“ zamračí se Solomon.

„Ale no tak, jak se to jenom řekne odborně?“ hledá Bo v mobilu. „Opožděný vývoj, hendikep, prostoduchost. Je něco z toho pro tebe přijatelné? Víš, co chci říct. Vždyť jsem to tak nemyslela.“

„No, není tak úplně normální,“ připustí Rachel a sedne si na kámen. Je vyčerpaná a zpocená.

„Ať už je pro to jakékoli označení, rozhodně s ní *není něco v pořádku*, Solomone,“ řekne Bo, odhrne si vlasy z obličeje

a upraví si krátký culík. Nadšení z ní přímo čiší. „Kdybych to věděla, přistupovala bych k ní jinak. Vy dva jste spolu mluvili? Myslím kromě toho, že ti řekla, jak se jmenuje. Byl jsi tady přece už nějakou dobu před námi.“

„Všechno, co se od teď stane, záleží na Joeovi. Je to jeho pozemek,“ prohodí Solomon a ignoruje, jak ho Bo zpovídá. Kručí mu v břiše.

Bo na něj vrhne otrávený pohled.

Joe nervózně přechází. Sled všech těch událostí je mu očividně dost nepříjemný. Má rád svoji každodenní rutinu – chce, aby všechno bylo stále stejné. Už tak byl dnešní den plný stresu a vypjatých emocí. „Chci zpátky Mossieho,“ řekne nakonec. „A ona by neměla bydlet na mém pozemku.“

„Zákony o squatterech jsou ošemetné,“ zakroučí hlavou Rachel. „Moje kamarádka to zažila. Musíš získat soudní příkaz, abys je vystěhoval.“

„Zbavila se tvoje kamarádka toho squattera?“ zeptá se Solomon.

„*Moje kamarádka* byla tím squatterem,“ odpoví Rachel.

I když je z toho všeho Solomon sklíčený, neubrání se úsměvu.

„Nemá žádné právo brát mi mého psa. Jdu si pro Mossieho,“ řekne Joe rozhodně, upraví si čepici na hlavě a namíří si to k chatě.

„Jdi za ním,“ řekne rychle Bo, popadne kameru a podá ji Rachel. Naprosto přehlíží její vyčerpaný pohled. Mezitím už ale Joea počáteční odhodlání opouští.

„Možná by bylo lepší, kdyby si s ní promluvila žena.“

„Na mě se nedívej,“ varuje Rachel Bo.

Když nepočítá svou matku, Bo, Rachel a Bridget, Joe za svůj život s ženami do styku zrovna moc nepřišel. Vlastně s nimi sotva promluvil. Rachel s každým snadno vyjde, ale

i tak mu chvíli trvalo, než si na ni zvykl. Zvláště proto, že je to jiný druh ženy, než jaký zná. Žena, která si vezme jinou ženu – to mu prostě nešlo na rozum. O Bridget jako o ženě ani neuvažuje. A kvůli Bo neustále vznikají nějaké trapnosti a nepříjemnosti způsobené jejími specifickými sociálními dovednostmi – nebo možná spíš jejich nedostatkem. Kdyby musel mluvit s další cizí ženou, vyvedlo by ho to z rovnováhy. Zvláště s takhle zvláštní ženou, která vyžaduje péči, starostlivost a porozumění. Všichni čtyři se vydají k chatě. Už nejdou tak rázně a agresivně jako předtím.

Bo zaklepe na dveře, Rachel a Solomon čekají venku.

„Co si o tom myslíš?“ zeptá se Solomon Rachel.

„Mám kurevskej hlad.“

„Já taky,“ odvětlí Solomon a unaveně si promne tvář.

„Nedokážu jasně přemýšlet.“

Sledují, jak znovu zaklepe.

„Jestli Bo hledala nový příběh, tak ho teda do prdele našla. Celé je to šílené,“ řekne Rachel.

„Nebude s rozhovorem souhlasit,“ podotkne Solomon a dívá se přitom na dveře.

„Znáš Bo.“

To zná. Bo umí přesvědčit i lidi, kteří jsou si naprosto jistí, že nechtějí vystupovat na kameru, aby s ní nakonec mluvili. Když o ně tedy Bo skutečně stojí. Ty tři rozhovory na hřbitově pro ni nebyly až tak důležité, proto netlačila na pilu. Solomon a Rachel obvykle nebývají tak lhostejní, když přijde na projekt, ale Bo dnes prudce změnila svůj styl natáčení. Je nervózní, přeskakuje od jedné věci k druhé, očividně nemá plán.

Laura se objeví v okně, ale odmítá otevřít dveře.

„Řekněte jí, že chci Mossieho,“ zahromuje Joe – ošívá se a ruce má zastrčené v kapsách. Je jako na trní. Byl

to dost vypjatý den, musel pohřbít svého blízkého. Den strávil mimo svou komfortní zónu, musel narušit rutinu, která se beze změny opakuje už přes padesát let. Život se mu převrátil vzhůru nohama, a to si teď vybralo svou daň. Chce jen svého psa a poté se vrátit do bezpečí svého domu.

„Prosím, otevři dveře, chceme si jen promluvit,“ přemlouvá ji Bo.

Laura se z okna dívá na Solomona.

Pak už se na něj dívají všichni.

„Řekni jí něco,“ otočí se na něj Bo.

„Co?“

„Dívá se na tebe, aby se ujistila, jestli je všechno v pořádku. Řekni jí, že si chceme jen popovídat.“

„Joe chce psa,“ řekne Solomon prostě a Rachel se uchechtne.

Laura z okna zmizí.

„To šlo hladce,“ ušklíbne se Rachel. Ti dva už jsou teď z hladu úplně šílení.

Joe se zrovna chystá zabušit na dveře, když ty se náhle otevřou. Mossie vyběhne ven, dveře se zase zavřou a zamknou.

Joe couvá, zatímco Mossie kolem něj radostně skáče, div ho neporazí.

„Zavolám Jimmymu,“ mručí Joe na odchodu. „Ten to s ní vyřeší.“

„Počkej, Joe,“ volá za ním Bo.

„Nech ho jít,“ vyštěkne Rachel. „Umírám hlady. Pojďme do hotelu. Jíst. Skutečné jídlo. A potřebuju zavolat Susie. Pak teprve můžeme plánovat dál. Myslím to vážně.“

Rachel málokdy ztrácí chladnou hlavu. Naštve ji jedině, když jí někdo kazí záběr – lidé v pozadí, kteří dělají srandovní obličej, Solomonův mikrofon v záběru. Když